

Het leven van een stille genietier in een notendop:

Cor Hirs

9 februari 1921

18 maart 2008

Cor kwam uit een 'arbeidersgezin' met één jongere broer. Zijn vader was havenarbeider. Hij heeft ze allemaal overleefd. Ondanks onbegrip van thuis wilde pa meer; hij wilde studeren. De oorlog heeft bijna een vroegtijdig eind aan hem en zijn ambities willen maken; tewerkgesteld door de Duitsers, ontsnapt, weer opgepakt en daardoor in verschillende kampen terechtgekomen. Misschien haalde hij uit die ervaringen zijn ongelofelijke veerkracht.

Na de oorlog werken én studeren voor zijn diploma's in de avonduren. Daarna ging hij door in het sociaal maatschappelijk werk. Na een aantal mooie jaren bij "Don Bosco" en nadat hij Els had veroverd kon hij een goede baan in Oldenzaal krijgen; als groepsleider / handenarbeidleraar op de toenmalige 'Levensschool' in de Steenstraat. Later is dat vormingscentrum 'de Meet' aan de Titus Brandsmastraat geworden, die naast werkende jongeren met leerplicht ook dagopvang voor geestelijk gehandicapten had; iets wat pa geweldigt vond.

Met Els zou hij volgend jaar 50 jaar getrouwd zijn geweest. Na 6 jaar huwelijk kwam er een zoon, Sander. Met Tiny kreeg Sander vier kinderen waar Cor stapel op was.

Na zijn vervroegd pensioen heeft hij zich eigenlijk geen moment verveeld; Hij fietste veel, kende bijna alle fietspadjes in de wijde omgeving.

Hij was een groot bewonderaar van oude kerken en historische panden. Door de enorme hoeveelheid boeken die hij onder andere daarover verslond wist hij veel over architectuur en geschiedenis en vooral veel over de geschiedenis van Oldenzaal.

Twents praten is hem nooit gelukt maar Oldenzaal had hij in z'n hart gesloten. Zeker de Plechelmus waar hij als vrijwilliger talloze rondleidingen heeft mogen verzorgen.

Hij was lid van allerlei clubjes; Kegelen was lang een van zijn grote hobby's die hij met z'n vriendenkring beoefende, maar ook bridgen deed hij graag. Met het 'Studiekring' clubje van binnen de ouderenbond hebben ze zelfs een prijs in Straatsburg gewonnen.

De suikerziekte maakte fietsen steeds moeilijker en later onmogelijk. Ook het slechtere zien door de diabetes was een doorn in het oog van pa. Doorzetter als hij was heeft hij bijna tot het laatst met behulp van een loep boeken gelezen.

Ongeveer twee weken geleden is hij in de gang gevallen. "Ik was duizelig" zei hij. Samen met ma wist hij toch weer overeind te komen en pas de volgende dag vond hij het nodig om de dokter te bellen. Want op "de dokter" had pa het niet zo.

In "Gereia" werd pa bijzonder goed opgevangen. Dinsdagmorgen is hij tijdens het wassen ineens weggezaakt. Voordat Els bij hem was is hij, toch nog plotseling, vlug en vredig gestorven. Rustig, zonder ophef, zo heb je geleefd, zo ben je gestorven. We zullen je missen, maar in onze herinnering zal blijven wat je voor ons gedaan en betekend hebt.

Voor uw belangstelling en medeleven na het overlijden van Cor
zeggen wij u hierbij onze hartelijke dank.

Els,
Sander en Tinus,
Suzan, Addie, Renée en Nikki.